

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců JUDr. Blaženy Škopkové a Mgr. Vladimíra Soukupa ve věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Kamilou Ondovou
sídlem Havlíčkova 72, 290 01 Poděbrady

proti
žalovaným: **1) J. T.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Radimem Hanke
sídlem Masarykova 1250/50, 289 22 Lysá nad Labem
2) Česká republika - Vězeňská služba ČR, IČO: 00212423
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

o ochranu osobnosti s návrhem na náhradu nemajetkové újmy

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 17. července 2018, č.j. 6 C 195/2016-179

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadených výrocích I., II., III., IV., VI. a VII. potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit 1. žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 4 787 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce 1. žalovaného.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem a 2. žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kazetská

Odůvodnění:

1. Ve shora označené věci se žalobce domáhal, aby žalovaným byla uložena povinnost zaslat mu do 3 dnů od právní moci rozsudku formou osobního dopisu omluvu v tomto znění: „*Vážený pane magistře Š[redacted], dne 8. 9. 2016 jsem Vám v souvislosti s výkonem služby příslušníka Vězeňské služby ČR neoprávněně odňal civilní oděv, a to tepláky, který na základě vymezených úlev a povolených věcí jste oprávněn u sebe mít. Za tento zásah do osobnostních práv se Vám proto omlouvám.*“; do 15 dnů od právní moci rozsudku zaslat omluvu Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR ve znění: „*V souvislosti s výkonem služby příslušníka Vězeňské služby ČR jsem neoprávněně odňal civilní oděv (tepláky) panu magistrůvi F[redacted] Š[redacted], který na základě vymezených úlev a povolených věcí byl oprávněn u sebe mít. Za tento zásah do osobnostních práv se panu magistrůvi F[redacted] Š[redacted] proto omlouvám.*“ a nahradit žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč.
2. Podle jeho žalobních tvrzení vůči němu 1. žalovaný jako příslušník vězeňské služby opakovaně porušoval zákon o vězeňské službě i vnitřní předpisy věznice, mj. tím, že mu dne 8. 9. 2016 při početní prověrce bezdůvodně rozkázal vysvléknout civilní oděv, konkrétně tepláky černé barvy s barevným potiskem, který měl žalobce povolen vymezením úlev a povolených věcí z VV [redacted] [redacted] od 21. 7. 2016 do 1. 10. 2016 a přiznáním dlouhodobých úlev Oblastní lékařskou komisí č. 1 ve věznici [redacted] do 1. 10. 2017. Žalobce byl nucen vysvléknout tento oděv, který mu byl následně odňat, a to před více než 50ti dalšími vězni. Tímto jednáním 1. žalovaný porušil jeho osobnostní práva, a to občanskou čest, vážnost a lidskou důstojnost. Za takový zásah žalobce požaduje přiměřené zadostiučinění, a to jak v podobě omluvy, tak i náhrady nemajetkové újmy. Tu požaduje ve výši 250 000 Kč, neboť dehonestujícím jednáním 1. žalovaného, které nebylo první, došlo k újmě na psychice žalobce. Požadovaná částka není vysoká a zároveň je v takové výši, aby pro 1. žalovaného měla výchovné účinky, aby takové jednání již neopakoval. Dále je nutné aplikovat ust. § 2957 občanského zákoníku a brát ohled na zneužití pravomoci 1. žalovaného, využití jeho postavení vůči žalobci a „násobení účinku jednání žalovaného ve veřejnou známost“.
3. 1. žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že dne 8. 9. 2016 proběhla pravidelná ranní početní prověrka, při níž byl žalobce oblečen v civilních černých teplácích s potiskem. Na výzvu 1. žalovaného žalobce povolení nosit tepláky nepředložil. 1. žalovaný ho proto vyzval, aby se šel na celu převléci, a poté mu tepláky za přítomnosti dozorce pprap. L[redacted] odňal. O odnětí byl pořízen standardní záznam o odnětí věci a bylo zamýšleno zahájit s ním řízení o kázeňském přestupku. Při jeho prověřování žalobce předložil povolenku na tepláky, proto mu byly odňaté tepláky vráceny a prověřování kázeňského přestupku nebylo zahájeno. Z tohoto důvodu bylo v dolní části záznamu poznamenáno, že nedošlo ke spáchání kázeňského přestupku a řízení. Věc se dále již neřešila, proto není možné doložit žádné další doklady týkající se odnětí věci. 1. žalovaný však není ve věci pasivně legitimován, neboť při početní prověrce na oddělení [redacted] ve Věznici [redacted] postupoval jako příslušník Vězeňské služby ČR, tj. jednal ve služebním poměru při výkonu služby. Vznikne-li při výkonu služby příslušníka Vězeňské služby škoda či újma, odpovídá za ni podle ust. § 2 a § 3 zákoníku práce ve spojení s ust. § 2914 občanského zákoníku služební orgán - Vězeňská služba ČR, Věznice [redacted], nikoliv tento příslušník. Žalobci však žádná újma na jeho osobnosti nevznikla, neboť se žalovaný žádného protiprávního jednání nedopustil. Vězni jsou podle Vězeňského řádu Věznice [redacted] povinni nosit pouze výstrojní oděv. Civilní oděv mohou nosit pouze na základě povolení lékaře o dočasné úlevě. Bylo-li vězni takové povolení vydáno, je povinen podle čl 6 odst. 9 vězeňského řádu povolení dozorcí vždy prokázat (tj. povolenku nosit vždy u sebe). 1. žalovaný proto postupoval v souladu Vězeňským řádem Věznice [redacted], když po žalobci požadoval prokat povolení nosit civilní oděv. Žalobce povolení neprokázal, žalovaný mu proto v souladu s ust. § 12 zákona o Vězeňské a justiční stráží ČR civilní část oděvu odňal. 1. žalovaný popřel, že by žalobce pod hrozbou použití donucovacích prostředků donutil svléknout tepláky před všemi vězni (kterých je na oddělení [redacted] celkem 24). Žalobce tepláky svlékl na své cele, kde mu rovněž byly odňaty.

4. 2. žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ohledně popisu skutkových okolností odnětí tepláků dne 8. 9. 2016 ztotožnila s tvrzeními 1. žalovaného, který postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími úkoly a činnosti Vězeňské služby ČR a s předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody a jeho řád. V jeho postupu nelze spatřovat ani porušení vnitřních předpisů Vězeňské služby ČR. Podle ust. § 3 odst. 2 zák. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon VTOS“) je Vězeňská služba oprávněna odsouzeným vydávat pokyny a příkazy a používat vůči nim jen taková omezení a donucovací prostředky, které připouští zvláštní zákon, přičemž podle ust. § 27 odst. 1 zákona VTOS jsou odsouzení po dobu výkonu trestu povinni podrobit se omezením některých práv a svobod, jejichž výkon by byl v rozporu s účelem výkonu trestu nebo která nemohou být vzhledem k výkonu trestu uplatněna. Odsouzení jsou povinni oblékat a nosit výstrojní oděv, vyjma případů se zvláštním povolením pro civilní oděv. Žalobce jakožto odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody byl podle ust. § 28 odst. 1 zákona VTOS povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby a zachovávat vnitřní řád věznice. Podle čl. 6 odst. 3 Vnitřního řádu Věznice [REDAKCE] účinného v době předmětného odnětí věci (vnitřní řád ze dne 28. 6. 2016 s účinností od 1. 7. 2016) byl žalobce povinen nosit výstrojní oděv a součástky podle pokynů zaměstnanců Vězeňské služby. Podle čl. 6 odst. 9 ošetřující lékař může ze zdravotních důvodů povolit na nezbytně nutnou dobu úlevu od nošení výstrojního oděvu a součástek. K tomuto účelu je vydáváno povolení o dočasné úlevě, kterým se odsouzený prokazuje. Odsouzený je povinen se potvrzením kdykoliv prokázat zaměstnanci Vězeňské služby. Žalobce byl 1. žalovaným vyzván, aby se prokázal potvrzením od ošetřujícího lékaře o povolení úlevy od nošení výstrojního oděvu. Žalobce jeho pokynu neuposlechl, čímž porušil ust. § 28 odst. 1 a § 40 odst. 1 zákona VTOS a čl. 6 odst. 9 Vnitřního řádu Věznice [REDAKCE]. Naopak 1. žalovaný provedl služební úkon v souladu s ust. § 6 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží ČR a vydal žalobci pokyn k oblečení výstrojního oděvu a ve smyslu ust. § 12 cit. zákona žalobci tepláky odňal a pořídil záznam o odnětí věci. Tvrzení žalobce o pohružce donucovacími prostředky či o tom, že se musel vysvléknout mezi ostatními vězni, jsou nepravdivá a smyšlená. K požadavku žalobce na doložení dokumentace ke kázeňskému řízení 2. žalovaná uvedla, že kázeňské řízení nebylo vůbec zahájeno, protože žalobce dodatečně doložil potvrzení od lékaře o úlevě od nošení výstrojního oděvu a odňatý oděv mu byl navrácen.
5. Soud I. stupně napadeným rozsudkem zamítl návrh žalobce na rozšíření žaloby tak, aby bylo určeno, že se 1. žalovaný dopouštěl vůči žalobci ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDAKCE] diskriminace v oblasti lidské důstojnosti (výrok VI.) a tak, aby bylo určeno, že se 2. žalovaná dopouštěla vůči žalobci ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDAKCE] diskriminačního jednání tím, že řádně a úplně nepřesetřila stížnosti žalobce v oblasti lidské důstojnosti a ochrany zdraví i života proti 1. žalovanému (výrok VII.). Zamítl též návrh žalobce na zproštění ustanovení zástupce Mgr. Kamily Ondové, advokátky, a ustanovení jiného zástupce (výrok VIII.). Žalobu zamítl v části, kterou se žalobce domáhal, aby byla žalovaným uložena povinnost zaslat mu písemnou omluvu v následujícím znění: „*Vážení pane magistře Š [REDAKCE], dne 8. 9. 2016 jsem Vám v souvislosti s výkonem služby příslušníka Vězeňské služby ČR neoprávněně odňal civilní oděv, a to tepláky, který na základě vymezených úlev a povolených věcí jste oprávněn u sebe mít. Za tento zásah do osobnostních práv se Vám proto omlouvám.*“ (výrok I.), v části, kterou se žalobce domáhal, aby byla žalovaným uložena povinnost zaslat generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR písemnou omluvu v následujícím znění: „*V souvislosti s výkonem služby příslušníka Vězeňské služby ČR neoprávněně odňal civilní oděv (tepláky) panu magistru F [REDAKCE] Š [REDAKCE], který na základě vymezených úlev a povolených věcí jste oprávněn u sebe mít. Za tento zásah do osobnostních práv se panu magistru F [REDAKCE] Š [REDAKCE] proto omlouvám.*“ (výrok II.) i v části, kterou se žalobce domáhal, aby bylo žalovaným uloženo zaplatit mu nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč (výrok III.). Ve vztahu mezi žalobcem a 1. žalovaným soud I. stupně uložil žalobci povinnost nahradit 1. žalovanému náklady řízení ve výši 12 788 Kč k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.) a ve vztahu mezi žalobcem a 2. žalovanou rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení (výrok V.).

6. Podle odůvodnění tohoto rozsudku svědek Mgr. J. [REDACTED] R. [REDACTED], vedoucí oddělení výkonu trestu věznic [REDACTED], vypověděl, že je mu známo něco o tom, že 1. žalovaný odebral žalobci tepláky, neboť nebyl schopen na místě prokázat, že na to má úlevy od lékaře. Svědek záležitost předal k řešení svému zástupci poručíku K. [REDACTED]. Ten kontaktoval kmenového vychovatele, svědka již jen informoval, že je to vyřešeno. Svědek T. [REDACTED] L. [REDACTED] uvedl, že byl nějaký spor 1. žalovaného se žalobcem o oděv. Svědek si vybavil, že žalobce při ranní početní prověrce stavu odsouzených stál na chodbě v teplákách, čímž porušil vnitřní řád věznic [REDACTED], 1. žalovaný ho vyzval, aby předložil platnou povolenku, kterou žalobce nepředložil, a byl vyzván, aby se šel na celu převléknout do ústavního oděvu. Incidentu byl svědek osobně přítomen, k vysvléknutí tepláků došlo na cele. Svědek Bc. S. [REDACTED] K. [REDACTED] uvedl, že ví pouze z doslechu, že se má jednat o nějaké odebrání civilního oděvu žalobci, osobně u toho přítomen nebyl. Je mu pouze známo, že protokol byl už podepsán a tepláky byly žalobci vráceny, řešil to pan vychovatel K. [REDACTED]. Žalobce se svědkem řešil pouze to, že se domáhal zastavení kázeňského řízení, které ale nebylo vůbec zahájeno, tím pádem neměli co zastavovat. Věc mu byla vrácena na základě protokolu o odebrání věci, kde odsouzený podepsal převzetí věci zpět, a tím to skončilo.
7. Ze záznamu o odnětí věci s poznámkou „Kopie pro odsouzeného dne 8. 9. 2016“ bylo zjištěno, že žalobci byly při početní prověrce dne 8. 9. 2016 v 6:55 hod. odebrány tepláky s potiskem, neboť držením a užíváním tepláků se žalobce dopustil přestupku. Odnětí provedl nprap. J. [REDACTED] T. [REDACTED]. 1. žalovaný předložil záznam o odnětí věci, na kterém byla s datem 23. 3. 2017 uvedena poznámka, že prověřením skutečností bylo zjištěno, že nedošlo ke spáchání kázeňského přestupku, tepláky byly odsouzenému Š. [REDACTED] vráceny, kárné řízení nebylo zahájeno. Na razítku je uveden npor. V. [REDACTED] K. [REDACTED]. Stížnost žalobce ohledně eskorty do vazební věznic [REDACTED] dne 14. 7. 2016 byla vyřízena dne 14. 9. 2016 Mgr. P. [REDACTED] S. [REDACTED], ředitelem věznic, byla shledána nedůvodnou. Dne 22. 9. 2016 povolila Oblastní lékařská komise č. 1 žalobci mj. nošení nedráždivého oděvu na dobu od 1. 10. 2016 do 1. 10. 2017. Vymezením úlev VV [REDACTED] bylo žalobci povoleno s platností od 21. 7. 2016 nosit nedráždivý civilní oděv. Podle čl. 6 odst. 9 Vnitřního řádu pro odsouzené věznic [REDACTED] může ošetřující lékař ze zdravotních důvodů povolit na nezbytně nutnou dobu úlevu od nošení výstrojního oděvu a součástí. K tomuto účelu je vydáváno povolení o dočasné úlevě, kterým se odsouzený prokazuje. Po uplynutí vyznačené doby je povolení neplatné. Povolení o dočasné úlevě vydané v jiné věznici zůstává v platnosti, pokud není aktualizováno, je neplatné. Povolení o trvalé zdravotní úlevě vydává posudkový lékař na návrh ošetřujícího lékaře. Odsouzený je povinen se těmito potvrzeními kdykoliv prokázat zaměstnanci Vězeňské služby. K osobě žalobce a k jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody předložila 2. žalovaná výpis poznatků. Z poznámky ke dni 25. 7. 2017 ve věznici [REDACTED] dozorce J. [REDACTED] M. [REDACTED] vyplývá, že odsouzený (žalobce) „opět odmítá nosit oděv, který má povolen a nadále se obléká do tílka, šortek a pantoflí, na vše si hodlá stěžovat“. Dále 2. žalovaná předložila seznam stížností žalobce za období od 4. 4. 2017 do 30. 11. 2017 (celkem 17 stížností, všechny posouzeny jako nedůvodné). Ze spisu Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 9 C 281/2016 bylo zjištěno, že žalobce se žalobou podanou dne 12. 9. 2016 domáhal vydání „tepláků černé barvy s barevnou výšivkou“. Usnesením ze dne 30. 9. 2016, č.j. 9 C 281/2016-6, byl žalobce vyzván, aby opravil žalobu tak, aby správně označil osobu žalovaného. Usnesením ze dne 31. 10. 2016, č.j. 9 C 281/2016-9, byla žaloba odmítnuta, neboť žalobce na výzvu k opravě žaloby nereagoval. Žalobce se do shora uvedeného usnesení odvolal, ale podáním ze dne 14. 2. 2017 vzal žalobu zpět, odvolací soud proto řízení usnesením ze dne 28. 2. 2018, č.j. 30 Co 95/2017-21, zastavil.
8. Soud I. stupně na zjištěný skutkový stav aplikoval ust. § 81 a § 2914 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen „o.z.“), § 28 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a § 12 zákon č. 555/1992 Sb., o vězeňské službě a justiční stráží ČR. Při posouzení otázky pasivní legitimace vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, který se posuzovanou problematikou (odpovědnost za náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené při výkonu povolání) obsáhle a opakovaně zabýval, viz např. rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 25 Cdo

796/2017, podle něhož „dle ustálené judikatury dovolacího soudu platí, že do rámce činnosti právnické (fyzické) osoby obecně spadá výkon zaměstnání, plnění úkolů vyplývajících z pracovního poměru či z jiných obdobných právních vztahů, úkony s tím přímo související ale i další činnost, která nepostrádá místní (prostorový), časový a věcný (vnitřní, účelový) vztah k činnosti právnické (fyzické) osoby, a to i v případě, že použitá osoba naplnila svým jednáním skutkovou podstatu trestného činu. Za činnost v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů je třeba považovat vedle činnosti konané přímo na příkaz zaměstnavatele též činnost vykonávanou bez vnějšího podnětu jiných osob, pouze na základě vlastního rozhodnutí zaměstnance; rozhodující je, zda z hlediska věcného, místního i časového jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele (srov. rozsudek NS ze dne 24. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1148/2002 a usnesení NS ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 482/2005). Byla-li ovšem škoda způsobena při činnosti, kterou použitá osoba sledovala výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb, jedná se o tzv. exces a v takovém případě odpovídá za škodu sama (srov. např. rozsudek NS ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2777/2004, nebo ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 25 Cdo 635/2014).“.

9. Žalobce, který se v době incidentu, jenž je předmětem žaloby, nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici ■■■■, byl podle ust. § 28 odst. 1 zákona VTOS povinen při výkonu trestu odnětí svobody plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby. Ust. § 12 zák. č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží ČR, opravňuje příslušníka Vězeňské služby odejmout osobě ve výkonu trestu odnětí svobody věc, kterou má neoprávněně u sebe. Podle čl. 6 odst. 9 Vnitřního řádu pro odsouzené Věznice ■■■■ je odsouzený povinen se kdykoliv prokázat zaměstnanci Vězeňské služby potvrzeními (o úlevách od nošení výstrojního oděvu). V posuzované věci bylo provedenými důkazy (zejména výsledkem svědka L ■■■■, který byl početní prověřce dne 8. 9. 2016 v ranních hodinách jako jediný z navrhovaných svědků osobně přítomen), prokázáno, že žalobce se na výzvu 1. žalovaného neprokázal potvrzením o úlevě, které je povinen mít podle vnitřního řádu věznice u sebe, proto jej 1. žalovaný zcela v souladu s platnými právními předpisy a s vnitřním řádem, tedy oprávněně, vyzval k odevzdání věci. Z provedeného dokazování tedy nepochybně vyplývá, že 1. žalovaný se při výkonu zaměstnání dozorce věznice nedopustil excesu, za který by byl odpovědný on, a nikoliv jeho zaměstnavatel, soud proto žalobu proti 1. žalovanému pro nedostatek věcné legitimace zamítl.
10. Návrh na výslech svědků P ■■■■ a K ■■■■ soud I. stupně zamítl, neboť tyto svědci nebyli osobně přítomni při odebrání tepláků dne 8. 9. 2016 a soud považoval takový důkaz za nadbytečný. Jako naprosto irrelevantní a nadbytečné pak soud zamítl návrh na znalecké posudky z oboru psychologie žalobce a 1. žalovaného. Nadto ani z žalobního návrhu ani z vyjádření žalobce k dotazu soudu při jednání není soudu zřejmé, k prokázání jakých tvrzení měly být uvedené znalecké posudky vyhotoveny.
11. Ani v části, v níž se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy za zásah do jeho osobnostních práv vůči 2. žalované, neshledal soud žalobu důvodnou. V průběhu dokazování vyplynulo, že ze žalobcem navržených svědků byl v okamžiku, kdy mělo dojít k tvrzenému zásahu do osobnostních práv žalobce, osobně přítomen pouze svědek L ■■■■. Ostatní svědci „incidentu s tepláky“ přítomni nebyli a k jeho průběhu se vyjádřit nemohli. Svědek L ■■■■ potvrdil tvrzení 1. žalovaného, že žalobce nebyl přinucen vysvléknout civilní oděv (tepláky) přímo na místě početní prověřky před ostatními vězněnými osobami (jak tvrdil žalobce v žalobě), ale odešel si tepláky svléknout do cely. Tuto skutkovou verzi ostatně potvrdil k dotazu soudu i sám žalobce. Následně byly žalobci tepláky vráceny poté, co prokázal, že je mu povoleno nosit civilní oděv. Žalobce tedy neunesl břemeno tvrzení a v důsledku toho samozřejmě ani břemeno důkazní, neboť ani netvrdil ani neprokázal, že by došlo k jakémukoliv zásahu do jeho osobnostních práv či k jakémukoliv diskriminačnímu jednání ze strany 1. či 2. žalovaných.
12. K tomu, zda žalobci byly tepláky vráceny ihned, v řádu několika dnů či snad až v řádu několika měsíců, se soud I. stupně nepovažal za nutné vůbec vyjadřovat, neboť to pro posuzovanou věc považuje za naprosto nepodstatné a není mu vůbec zřejmé, jak by tímto jednáním mohlo dojít k zásahu do osobnostní sféry žalobce, nadto tak závažnému, který odůvodnil přiznání relutární náhrady v požadované výši. Ze stejných důvodů soud nekomentoval ani to, zda potisk na

odebraných teplácích byl či nebyl v souladu s právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody, neboť pro posouzení věci to považoval za zcela irrelevantní.

13. V dalším soud I. stupně uvedl, že v podání žalobce ze dne 10. 7. 2018, které bylo soudu doručeno dne 13. 7. 2018, zcela absentuje jakékoliv doplnění žalobních tvrzení ve vztahu k navrhovanému výroku, kterým se žalobce domáhal, aby bylo určeno, že se vůči němu 1. žalovaný dopouštěl diskriminace. Jedná se pouze o doplnění právní argumentace ze strany žalobce, nadto ještě velmi vágní, jejíž posouzení však je věcí soudu, proto soud i s ohledem na délku řízení (řízení zahájeno již dne 21. 9. 2016) a procesní fázi řízení (návrh doručen soudu až po jednání ve věci samé, při kterém došlo ke koncentraci řízení podle ust. § 118b, odst. 1 o.s.ř.) tento návrh zamítl, neboť podle jeho názoru měl žalobce, navíc zastoupený advokátkou, v průběhu řízení dostatek času řádně navrhnout rozšíření žaloby i důkazy k prokázání svých tvrzení.
14. Ohledně žádosti žalobce o změnu ustanoveného obhájce a jeho tvrzeného špatného zdravotního stavu uvedl soud I. stupně následující, že s ohledem na předchozí opakované obstrukční jednání žalobce ve věci sp. zn. 6 C 192/2016 i před jednáním v této věci požádal lékaře o posouzení zdravotního stavu žalobce. Podle sdělení lékaře ve věci sp. zn. 6 C 192/2016, která předcházela jednání dne 17. 7. 2018, a ze zprávy MUDr. I. [REDAKCE] ze dne 9. 7. 2018 bylo zjištěno, že zdravotní stav žalobce byl vždy natolik dobrý, že byl schopen se účastnit videokonference. Tvrzení žalobce, že s ohledem na „přečizený zánět průdušek“ a v důsledku toho špatný zdravotní stav nebyl schopen účastnit se aktivně jednání a plně se musel spolehnout na úkony ustanovené zástupkyně, která neplnila jeho pokyny, čímž došlo z jeho strany k naprosté ztrátě důvěry, považuje soud za účelové. Naopak to byl žalobce, který ve věci sp. zn. 6 C 192/2016 soudu při videokonferenci uvedl, že nebyl informován zástupkyní o termínu jednání, což zástupkyně dementovala. Soud proto i tento návrh žalobce zamítl, neboť jej neshledal důvodným.
15. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a 1. žalovaným soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal procesně úspěšnému 1. žalovanému náklady řízení sestávající z odměny za zastupování advokátem ve výši 3 x 3 100 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s ust. § 7 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ve věci samé a jednání soudu dne 17. 7. 2018), 3 režijních paušálů po 300 Kč, 2 půlhodin náhrady času ve výši 200 Kč, náhrady za použití osobního automobilu Toyota Verso, r.z. [REDAKCE], za cestu z [REDAKCE] do Nymburka a zpět v délce celkem 36 km při průměrné spotřebě pohonných hmot 5,6 l na 100/km a při průměrné ceně motorové nafty 29,80 Kč ve výši 204,12 Kč a 21% DPH ve výši 2 184 Kč, celkem tedy 12 788 Kč.
16. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a 2. žalovanou rozhodl soud I. stupně podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy procesně úspěšná 2. žalovaná neprokázala, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.
17. Proti výrokům I., II., III., IV., VI. a VII. tohoto rozsudku podal odvolání žalobce a namítá, že se u 1. žalovaného jedná o tzv. exces a za škodu odpovídá sám. 1. žalovaný sledoval výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb. Došlo k odebrání civilního oděvu i přesto, že 1. žalovaný nebyl u početní prověrky se žalobcem poprvé, věděl o jeho úlevách žalobce, a přesto došlo k diskriminačnímu jednání vůči němu. Žalovaný ponižoval žalobce bez právního důvodu, sledoval tím výlučně svůj zájem a vybočil tak ze svých služebních povinností. Žalobce odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. 25 Cdo 670/2005. Žalobce, i když neměl povolenku na zdravotní úlevy u sebe, ji měl ve skřínce na cele a nebylo mu dovoleno ji předložit přesto, že 1. žalovaný o ní musel vědět. O chybném a diskriminačním jednání svědčí i záznam o odnětí věci, kde bylo nikoli ihned, jak tvrdí žalovaný, ale až po půl roce vyznačena poznámka o vrácení věci a nespáchání přestupku žalobcem. Tuto okolnost neuměli žalovaní vysvětlit, žalobce to však vnímá jako šikanózní jednání a snahu zakrýt nezákonné jednání 1. žalovaného. K této skutečnosti byli navrženi svědci, které soud však nepřipustil. Žalobce má za to, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci a toto své rozhodnutí opřel o nesprávné právní posouzení věci.

Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí tak, že žalobě vyhově, případně aby je zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

18. Žalovaní se k obsahu odvolání písemně nevyjádřili. Při jednání odvolacího soudu 1. žalovaný odkázal na svoji argumentaci, kterou proti žalobě brojl v řízení před soudem I. stupně s tím, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, přičemž trvá na své skutkové verzi posuzovaného incidentu. I kdyby se však prokázala skutková verze tvrzená žalobcem, ani tehdy by nemohlo jít o exces, natož pak o exces závažný. 2. žalovaná se při jednání odvolacího soudu ke stanovisku 1. žalovaného připojila a uvedla, že i podle jejího názoru rozhodl soud I. stupně správně.
19. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, včas a obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1, § 205 o.s.ř.), přezkoumal v napadeném rozsahu rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, podle ust. § 212, § 212a odst. 1, 3, 5 o.s.ř. a zjistil, že odvolání není důvodné.
20. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu I. stupně tak, jak je ve svém rozhodnutí přesvědčivě vylíčil, a pro stručnost na rozhodnutí soudu I. stupně v těchto částech zcela odkazuje. Soud I. stupně nepochybil, pokud neprovedl důkazy výslechy svědků paní P. [REDACTED], pana K. [REDACTED] a pana K. [REDACTED], neboť se jedná o osoby, které u posuzovaného incidentu přítomny nebyly, navíc skutkovou verzi tvrzenou 1. žalovaným, tj. že žalobce nebyl přinucen svléknout civilní oděv před dalšími odsouzenými přímo na místě početní prověrky, ale odešel se převléknout do cely, nakonec potvrdil i sám žalobce. Provedení důkazů kamerovými záznamy, psychologickými posudky žalobce a 1. žalovaného a vnitřním předpisem týkajícím se oprávněnosti nahlížení do vězeňského informačního systému soud I. stupně správně pro nadbytečnost zamítl, neboť nemají s předmětem sporu žádnou souvislost.
21. Pochybení soudu I. stupně nelze spatřovat ani v tom, že zamítl návrh na změnu žaloby ve smyslu jejího rozšíření tak, aby bylo určeno, že se 1. žalovaný dopouštěl vůči žalobci ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDACTED] diskriminace v oblasti lidské důstojnosti, a že se 2. žalovaná dopouštěla vůči žalobci ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDACTED] diskriminačního jednání tím, že řádně a úplně nepřesetřila stížnosti žalobce v oblasti lidské důstojnosti a ochrany zdraví i života proti 1. žalovanému. Lze přisvědčit argumentaci soudu I. stupně, že tento procesní návrh postrádá základní žalobní tvrzení ve vztahu k navrhovanému výroku, jehož vydání se žalobce nově domáhal, aby se jím soud mohl vážně zabývat. Ostatně žalobce svým odvoláním, posuzováno podle obsahu, proti tomuto postupu soudu I. stupně ani nebrojí, byť ohlašuje, že jeho odvolání směřuje rovněž proti výrokům VI. a VII. rozsudku soudu I. stupně, neboť soudu I. stupně v tomto směru ničeho nevytýká.
22. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle ust. § 219 o.s.ř. ve výrocích VI. a VII. potvrdil.
23. Při věcném posuzování sporu soud I. stupně nepochybil, pokud jej posoudil podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., neboť k žalobcem tvrzené události došlo po 1. 1. 2014.
24. Podle ust. § 81 odst. 1 o.z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.
25. Podle ust. § 81 odst. 2 o.z. ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
26. Podle ust. § 82 odst. 1 o.z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

27. Podle ust. § 2894 odst. 1 o.z. povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).
28. Podle ust. § 2894 odst. 2 o.z. nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
29. Podle ust. § 2914 o.z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zavázal-li se však někdo při plnění jiné osoby provést určitou činnost samostatně, nepovažuje se za pomocníka; pokud ho však tato jiná osoba nepečlivě vybrala nebo na něho nedostatečně dohlížela, ručí za splnění jeho povinnosti k náhradě škody.
30. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona VTOS strážení odsouzených, dozor nad nimi, metody zacházení s odsouzenými a stanovené podmínky výkonu trestu zajišťuje Vězeňská služba České republiky (dále jen „Vězeňská služba“).
31. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona VTOS vězeňská služba je oprávněna odsouzeným vydávat pokyny a příkazy a používat vůči nim jen taková omezení a donucovací prostředky, které připouští zvláštní zákon. (tj. zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky)
32. Podle ust. § 3 odst. 3 zákona VTOS povinnosti a oprávnění příslušníka Vězeňské služby stanoví zvláštní zákon. Pokyny a příkazy v rozsahu stanoveném tímto zákonem jsou oprávněni vydávat vedle příslušníků Vězeňské služby i zaměstnanci Vězeňské služby.
33. Podle ust. § 3 odst. 4 zákona VTOS zaměstnancem Vězeňské služby se pro účely tohoto zákona rozumí jak zaměstnanec České republiky zařazený k výkonu práce ve Vězeňské službě, tak příslušník Vězeňské služby.
34. Podle ust. § 28 odst. 1 zákona VTOS odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.
35. Podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky příslušník je oprávněn odejmout osobě ve výkonu zabezpečovací detence, ve výkonu vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody věc, kterou má neoprávněně u sebe, anebo věc, která by mohla být prohlášena za propadlou nebo zabranou.
36. Podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky nebyla-li věc uvedená v odstavci 1 prohlášena za propadlou nebo zabranou a není-li jí třeba pro další řízení, vrátí se osobě, které byla odňata, pokud tomu nebrání účel zabezpečovací detence, vazby nebo trestu odnětí svobody. Jinak správa ústavu, v němž se vykonává zabezpečovací detence, vazba nebo trest odnětí svobody, zajistí uložení věci, popřípadě ji odešle na náklady osoby, které byla věc odňata, na adresu, jež tato osoba určí; jde-li o věc bezcennou nebo zcela nepatrné hodnoty, lze ji zničit.
37. Tradičně je právní teorií i praxí dovozováno, že pro vznik zvláštních soukromoprávních odpovědnostních nároků z ochrany osobnosti musí být dány tyto obecné hmotněprávní předpoklady: existence zásahu, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení osobnosti člověka, neoprávněnost, resp. protiprávnost tohoto zásahu, existence příčinné souvislosti mezi zásahem a jeho neoprávněností. Nenaplnění kteréhokoliv z

těchto předpokladů vznik odpovědnosti vylučuje. Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem.

38. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že v posuzovaném případě 1. žalovaný není v tomto sporu věcně pasivně legitimován, protože při posuzovaném incidentu jednal jako příslušník Vězeňské služby České republiky, přičemž nikterak nevybočil z rozsahu plnění svých služebních povinností. Z provedených skutkových zjištění totiž nevyplývá, že by posuzovaným jednáním sledoval uspokojování svých osobních zájmů, případně zájmů třetích osob. Tvrdí-li odvolatel, že 1. žalovaný uspokojování svých zájmů či potřeb sledoval, a to dokonce „výlučně“, ani neuvádí, jaké své zájmy či potřeby měl posuzovaným jednáním sledovat. Za případnou újmu způsobenou žalobci tedy neodpovídá, v úvahu by přicházela podle ust. § 2914 věta první o.z. toliko odpovědnost 2. žalované.
39. Podstatné ovšem je, že se 1. žalovaný žádného jednání, které by bylo v rozporu s objektivním právem, nedopustil, za tvrzený zásah do osobnostních práv žalobce tedy neodpovídá ani 2. žalovaná, která jej při své činnosti jako svého zaměstnance použila. Žalobce se totiž v rozporu s čl. 6 odst. 9 tehdy platného Vnitřního řádu pro odsouzené vězňice [redacted] při ranní početní prověrce neprokázal povolením nosit civilní oděv, čímž porušil ust. § 28 odst. 1 zákona VTOS a 1. žalovaný mu civilní oděv odejmul v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, tj. oprávněně. Přitom bylo prokázáno, a žalobce to ostatně nakonec i potvrdil, že mu 1. žalovaný nenařídil svěknout se před ostatními spoluvězni, ale žalobce se převlékl ve své cele.
40. Soud I. stupně tedy rozhodl správně, když žalobu v celém rozsahu, tedy ohledně všech žalobou uplatněných nároků, zamítl. Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil ve věcných výrocích I., II. a III. i v odvoláním napadeném závislém nákladovém výroku IV., neboť v něm rovněž neshledal pochybení.
41. Výroky V. a VIII. rozsudku soudu I. stupně odvoláním napadeny nebyly a nabyly tak samostatně právní moci (ust. § 206 odst. 2, 3 o.s.ř.)
42. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud za použití ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy v něm byli procesně zcela úspěšní žalovaní.
43. 1. žalovanému přiznal náklady odvolacího v celkové výši (po zaokrouhlení) 4 787 Kč sestávající z 1 úkonu právní služby (účast u jednání odvolacího soudu) po 3 100 Kč podle ust. § 7 bodu 5. za použití ust. § 9 odst. 4 písm. a) AT, 1 režijního paušálu po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 AT, cestovného za 92 km ujetých osobním automobilem ze sídla advokáta v Lysé nad Labem k odvolacímu soudu do Prahy a zpět ve výši 556,16 Kč a 21% DPH ve výši 830,80 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.
44. 2. žalovaná náklady odvolacího řízení neúčtovala, proto odvolací soud ve vztahu mezi ní a žalobcem rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.
45. Náklady odvolacího řízení je žalobce povinen uhradit 1. žalovanému v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 24. dubna 2019

JUDr. Hana L o j k á s k o v á, v.r.
předsedkyně senátu